

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **R. R.,** zastoupena JUDr. Petrem Bokotejem, advokátem se sídlem Komunardů 36, Praha 7, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci,** se sídlem Rumjancevova 1489/10, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 25. 10. 2011, č. j. 59 A 70/2010 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně R. R. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 25. 10. 2011, č. j. 59 A 70/2010 – 53, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Liberci ze dne 15. 6. 2010, č. j. ZKI-O-26-359/2010-Smý, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Jablonec nad Nisou ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. OR-44/2010-504-51, kterým nebylo vyhověno návrhu žalobkyně a bylo rozhodnuto o neprovedení opravy chybného geometrického a

polohového určení pozemku p. č. 1218/3 v k. ú. Dolní Maxov. Krajský soud při rozhodování vyšel z toho, že obnovou operátu ani opravou chyb v katastrálním operátu nemohou být dotčeny právní vztahy, pokud jejich změna není doložena listinou. Obecně nic nebrání podání určovací žaloby, pokud má žalobkyně zato, že byla ve svém vlastnickém právu zkrácena, a teprve výsledek tohoto řízení může mít význam pro zápis změny do katastru nemovitostí. Řízení ve věci katastru nemovitostí není alternativou k soudnímu řízení o určení vlastnického práva. Soud se s důvody napadeného rozhodnutí plně ztotožnil. Bylo užito fotogrammetrické údržby a obnovy map, která je jednou ze zákonem určených metod geometrického a polohového určení katastrálních území a nemovitostí. Nebylo prokázáno, a takový důkaz nepředložila žalobkyně ani v řízení před soudem, že by žalovaný či správní orgán prvého stupně nepostupovaly při určení metody obnovy map i podle Prozatímního návodu pro obnovu katastrálního operátu ze dne 21. 12. 1998, č. 5238/1998-23. Žalobkyní nebyl předložen jediný důkaz, že a) obnova operátu byla provedena zjevně neadekvátní metodou a v příčinné souvislosti s tímto vadným postupem došlo k omylu při obnově katastru či b) byla užita správná metoda vzhledem ke geografickým i jiným podmínkám, ale omyl vznikl vadami při jejím užití či při aplikaci výsledků měření. Provedení opravy katastrálního operátu je možné pouze za splnění podmínek ust. § 52 odst. 3 vyhlášky Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 26/2007 Sb., katastrální vyhláška, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální vyhláška“). V době obnovy operátu daného území bylo geometrické a polohové určení katastrálního území a nemovitosti charakterizováno vedle dalších údajů číselnými vyjádřeními (mj.) i hranic pozemků souhrnem souřadnic a spojnic systémem Jednotné trigonometrické sítě katastrální (S-JTSK) nesporně s přihlédnutím k rozvoji a modernizaci metod měření. Obnovou řízení zanikla platnost dřívějších map a tyto mapy byly nahrazeny mapami DKM (digitální katastrální mapa). Osobní výpisky či nákresy vyznačené na mapkách DKM, avšak nikoli autorem mapy, nejsou výsledkem zeměměřické činnosti. Tudíž ani laicky vyhotovené plány s vytýčením cesty a čestná prohlášení některých osob nemají váhu výsledků zeměměřické činnosti, a proto nemohou být ani jedním z podkladů pro opravu chyb v katastrálním operátu podle § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky. Soud čerpal ze svědectví Ing. B., který i po nahlédnutí do leteckého snímku a do plánku potvrdil, že cesta nebyla zaměřována vzhledem ke kůlně a byla zaměřena z leteckého snímku a hranice budov neměly vliv na její zaměření. Obnova operátu je prováděna metodami užívanými podle norem v době obnovy operátu, a tudíž samotné výsledky staršího vyměřování nemohou sloužit jako důvod zpochybnění metod a výsledků. Nic žalobkyni nebrání v tom, aby ze své vlastní iniciativy si patřičné měření, které by bylo v souladu s citovanými normami, opatřila a pokusila se tak prokázat vytýkané vady operátu. Pokud by si takové měření opatřila a z něho by vyplynuly vady operátu, nic by jí nebránilo v podání dalšího návrhu. Za daného stavu ale neprokázala, že je dán zákonný důvod pro opravu chybných údajů katastru. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že nesouhlasí s argumentací žalovaného, že ten nemá pravomoc opravovat chybu v katastrálním operátu bez předložení výsledků zeměměřické

činnosti a souhlasu vlastníků sousedních pozemků. Svědek Ing. B. zjevně nepravdivě uvedl, že cesta byla zaměřena podle skutečného průběhu patrného z leteckého snímku. Obecní cesta fyzicky vedla a vede rovně mezi jejím pozemkem a pozemkem J. S. Nemůže být tedy pravdou, že by z leteckého snímku mohlo vyplývat, že vede ze svého rovného průběhu přes vzrostlou vegetaci v ostře lomeném půlkruhu do jejího pozemku a poté zase zpět do svého původního trasování. Tuto skutečnost stěžovatelka prokázala zejména fotografiemi z místa s náčrty vedení obecní cesty, sérií map před obnovou operátu, čestnými prohlášeními starousedlíků a vyjádřením starosty obce Dolní Maxov a navrhovala také místní šetření a předložení leteckého snímku, který by odstranil veškeré pochybnosti. Krajský soud však mnohé z těchto důkazů neprovedl a nepřihlédl k nim. Skutečnost, že Ing. B. nedokázal věrohodně vysvětlit původ vzniku nových bodů S-JTSK, prokazuje, že při obnově katastrálního operátu došlo ke zřejmému omylu. Sám svědek Ing. B. ještě před vyhlášením rozsudku v rozhovoru s ní uvedl, že si své tvrzení o tom, že obecní cesta na leteckém snímku probíhá tak, jak vyplývá z obnoveného operátu, vymyslel a že jej řekl pouze na svoji obranu. Rozsudek se tak opírá o nepravdivé tvrzení svědka. Stěžovatelka prokázala, že nové trasování obecní cesty vzniklo zřejmým omylem při obnově operátu. Nové trasování nemá oporu v žádném z dokumentů před obnovou, ve skutečném fyzickém vedení cesty, v předložených fotografiích pořízených před i po obnově, ani ve svědectví starousedlíků. Za situace, kdy veřejná moc při procesu obnovy katastrálního operátu upřednostnila veřejný zájem na rychlém dokončení obnovy katastrálního operátu, když nezajistila doručení oznámení o skutečnostech dle § 16 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“) dotčeným vlastníkům, a proces obnovy byl formálně řádně proveden pouze zasláním oznámení, je zřejmé, že v mnoha případech se vlastníci pozemků o možnosti podat námitky nedozvěděli. Soudy by měly brát zvláštního zřetele na ust. § 8 katastrálního zákona, když jde o jedinou právní ochranu vlastníků pozemků, kteří byli bez jejich vědomí a souhlasu při obnově katastrálního operátu dotčeni na svých vlastnických právech a nemohou se domoci nápravy dle § 52 katastrální vyhlášky v případech, když vlastník dotčeného sousedního pozemku odmítne poskytnout písemné prohlášení dle odst. 3 písm. b) tohoto ustanovení. Odkaz krajského soudu na postup dle § 52 katastrální vyhlášky není ani přiléhavý ani důvodný. Skutečnost, že katastrální úřad dle vyjádření své ředitelky při obnově operátu použil nevhodnou technologii, která není v kopcovitém terénu přesná, nemůže jít k její tíži. Je povinností správního úřadu při své činnosti dbát práv a zájmů občanů. Katastrální úřad, resp. inspektorát, neposkytl žádné relevantní odůvodnění pro vznik nových bodů S-JTSK, na základě kterých se dříve rovná obecní komunikace trojitě láme a vbíhá do jejího pozemku. Napadená rozhodnutí jsou v rozporu s cíli digitalizace operátu, když namísto vnesení jistoty do vlastnických práv k nemovitostem, jsou výsledkem obnovy operátu sousedské spory a zjevný zásah do vlastnického práva. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl k požadavku stěžovatelky stran předložení a shlédnutí originálu leteckého snímku, že fotogrammetrické vyhodnocení bylo postupem, který předpisy umožňovaly a stále umožňují, ale který není možné v současnosti v rezortu ČÚZK zopakovat a prověřit, a to zejména z důvodu zrušení fotogrammetrických pracovišť a uložení originálních negativů snímků ve Vojenském topografickém ústavu v Dobrušce. Tyto snímky jsou k dispozici, ale k jejich shlédnutí jsou

nutné i prvky pro založení snímků do tehdejších vyhodnocovacích strojů, které již zcela určitě k dispozici nejsou. Zvětšenina leteckého snímku č. 9699, sloužící jako měřický náčrt o rozměrech 92x94 cm, byla během soudního jednání k dispozici a současně byl předložen přehled bodů. Z něj vyplynulo, že není vazba mezi fotogrammetrickým vyhodnocením obecní cesty a budovami, jak bylo naznačováno stěžovatelkou. Jednotlivé linie kresby parcely 1946/1 a 219/1 byly určovány v nezávislém postupu. K opravě geometrického a polohového určení nemovitosti je nutné předložit výsledek zeměměřické činnosti, neboť z technických důvodů není možné bez těchto podkladů zakreslit případný jiný stav do mapy po obnově. To je třeba definovat i pro případné použití převzetí kresby ze stavu mapy před obnovou. K tomu by navíc byl nutný souhlas i dalších dotčených vlastníků. V projednávané věci se navíc jednalo o komunikaci, která není zpevněná, ve své převážné části je pouze vyjetá a její průběh se může v čase měnit. Žalovaný proto navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatelka v prvé řadě nesouhlasí s argumentací žalovaného, že ten nemá pravomoc opravovat chybu v katastrálním operátu bez předložení výsledků zeměměřické činnosti a souhlasu vlastníků sousedních pozemků. Touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 135 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ačkoli byla v tomto rozsudku řešena situace za účinnosti předchozí katastrální vyhlášky, závěry zde učiněné jsou ve velké míře přenositelné na nyní projednávanou věc.

Podle ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

Podle ust. § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky chybné geometrické a polohové určení opraví katastrální úřad na základě a) výsledků zeměměřických činností, které jsou využívány pro účely katastru, podle potřeby v součinnosti s osobou odborně způsobilou k výkonu zeměměřických činností (dále jen "způsobilá osoba") a b) písemného prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna; prohlášení není třeba, pokud z původního výsledku zeměměřické činnosti je chyba zřejmá, nebo pokud se jedná o opravu na podkladě opravy listiny. Opravou geometrického a polohového určení pozemku dochází zároveň k opravě geometrického a polohového určení rozsahu věcných břemen k částem změnou dotčených pozemků, pokud byl rozsah vymezen podle bodu 16.3 přílohy vzdáleností od hranice parcely.

Podle ust. § 2 odst. 1 písm. i) katastrální vyhlášky se pro účely této vyhlášky rozumí původním výsledkem zeměměřické činnosti výsledek zeměměřických činností při obnově

katastrálního operátu nebo geometrický plán, který byl podkladem pro zápis platného geometrického a polohového určení.

V posuzovaném případě stěžovatelka požádala o opravu chyby v katastrálním operátu na základě ust. § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona, tedy z důvodu, že k chybě došlo zřejmým omylem při obnově katastru. Z argumentace stěžovatelky je zřejmý její názor, že ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona a ust. § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky zakotvují dva různé postupy, jak se lze domoci opravy chybného geometrického a polohového určení nemovitosti. Tento názor je však nutno odmítnout. Katastrální vyhláška je předpisem, který podle ust. § 30 katastrálního zákona podrobněji upravuje otázky, které jsou již zákonem (ač méně podrobně) upraveny. Ust. § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky proto musí být chápáno jako upřesnění ust. § 8 katastrálního zákona pro případy opravy chybného geometrického a polohového určení nemovitostí. Taková oprava tedy může proběhnout jen při splnění podmínek stanovených ust. § 8 katastrálního zákona a zároveň ust. § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky. Stěžovatelka nemůže provést volbu, podle kterého z těchto ustanovení má katastrální úřad chybu opravit.

Aby mohlo dojít k opravě chybného geometrického a polohového určení nemovitosti, které vzniklo zřejmým omylem při obnově katastru nemovitostí, musí navrhovatel prokázat, že tvrzená chyba v katastrálním operátu je skutečně zřejmým omylem (k výkladu tohoto pojmu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 As 11/2010 - 259). Navíc, aby mohlo k opravě skutečně dojít, musí být splněny podmínky ust. § 52 odst. 3 písm. a) a b) katastrální vyhlášky.

Podle písmene a) ust. § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky jsou jedním z podkladů pro opravu chyby výsledky zeměměřické činnosti. Žalovaný i krajský soud stěžovatelku upozorňovali, že to měla být ona, kdo měl výsledky zeměměřické činnosti pořídit. Katastrální vyhláška však navrhovateli tuto povinnost přímo neukládá. Tento podklad je totiž relativně nezávislý na povinnosti prokázat zřejmý omyl, a jeho smyslem je, aby bylo nové geometrické a polohové určení nemovitosti přesné – tedy aby oprava chyby neproběhla opět chybně. To ovšem přichází v úvahu až ve chvíli, kdy je již prokázáno, že ke zřejmému omylu skutečně došlo. Nový výsledek zeměměřické činnosti však nemůže řadu let zpětně prokazovat, že tehdy došlo ke zřejmému omylu, a to zvláště v případě, kdy předmětem zákresu je nezpevněná cesta, jejíž polohové určení se může v čase i výrazně měnit. Jedná se tedy o podklad pro provedení samotné opravy, nikoliv pro prokázání existence zřejmého omylu při obnově katastru. Je povinností katastrálního úřadu, aby si opatřil takovýto podklad poté, co je navrhovatelem prokázáno, že při obnově katastru došlo ke zřejmému omylu. Nakonec, bylo-li prokázáno, že to byl správní orgán, kdo se dopustil zjevného omylu, není důvod přenášet povinnost zajistit veškeré podklady pro nápravu tohoto omylu na vlastníky dotčených nemovitostí.

Podle písmene b) ust. § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky je pak pro provedení opravy chybného geometrického a polohového určení nemovitosti nezbytné také písemné prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna, ledaže je chyba zřejmá z původního výsledku zeměměřické činnosti nebo se jedná o opravu na podkladě opravy listiny. Ani jedna z uvedených dvou výjimek přitom ve věci splněna není. Oprava chyby zjevně nebyla navrhována na základě opravy listiny (tedy podle ust. §

8 odst. 2 katastrálního zákona). A ani nelze hovořit o tom, že by byla chyba zřejmá z původního výsledku zeměměřické činnosti. Taková situace by mohla nastat pouze tehdy, pokud by samotný původní výsledek zeměměřické činnosti [tj. výsledek obnovy katastru, viz definice v ust. § 2 odst. 1 písm. i) katastrální vyhlášky], nikoliv jeho podklady (letecký snímek, body S-JTSK, apod.), byl v rozporu se současným stavem evidence katastru nemovitostí. Jinými slovy by se jednalo o případ, kdy by výsledný zákres nemovitostí, který byl konečným výsledkem provedené obnovy, neodpovídal zákresu nemovitostí, který je obsažen v současné evidenci katastru nemovitostí. Šlo by tedy o zjevné pochybení lidského činitele jednoznačně seznatelné porovnáním těchto dvou zákresů. V posuzované věci však stěžovatelka napadá správnost původního výsledku zeměměřické činnosti, použité metody, která k němu vedla, nebo určení bodů S-JTSK. Netvrdí, že by původní výsledek zeměměřické činnosti byl správný a že by pouze aktuální evidence katastru nemovitostí tomuto výsledku zjevně neodpovídala.

Jelikož tedy stěžovatelka tvrdí, že ke zjevnému omylu došlo při vyhotovování výsledků původní zeměměřické činnosti při obnově katastru, mohl by katastrální úřad přistoupit k provedení opravy pouze za předpokladu, že by vlastníci dotčených nemovitostí písemně prohlásili, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna. Z tvrzení samotné stěžovatelky i vlastnice sousedního pozemku obsažených v soudním spise je přitom zřejmé, že toto písemné prohlášení nebylo učiněno. Vlastnice sousedního pozemku toto prohlášení odmítla učinit s tím, že současné geometrické a polohové určení dotčených pozemků je správné. Mezi ní a stěžovatelkou tak existuje spor o průběhu hranice pozemků, který vylučuje provedení opravy podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona ve spojení s ust. § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky. Je-li průběh hranice mezi vlastníky sporný, je o něm za daných okolností s konečnou platností oprávněn rozhodnout jen soud v nalézacím řízení k návrhu některého z vlastníků (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 135). Není přitom pravdou, jak tvrdila stěžovatelka v žalobě, že by v tomto řízení musel soud vycházet z obnoveného katastrálního operátu. O údajích zapsaných v katastru nemovitostí sice platí presumpce jejich správnosti, ovšem v případě rozporu mezi právním stavem evidovaným v katastru nemovitostí a stavem skutečným musí soud vždy vycházet ze skutečného stavu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2009, č. j. 22 Cdo 646/2009 (dostupný na www.nsoud.cz).

Písemné prohlášení vlastníků dotčených nemovitostí ve smyslu ust. § 52 odst. 3 písm. b) katastrální vyhlášky není pouhým nadbytečným podkladem pro rozhodnutí katastrálního úřadu, který by vyhláška stanovila nad rámec zákona. Jeho smysl spočívá právě ve skutečnosti, že pokud některý z vlastníků odepře učinit toto prohlášení, je mezi navrhovatelem a tímto vlastníkem zjevný spor o geometrické a polohové určení nemovitosti. Tento spor vylučuje, aby bylo možné tvrzenou chybu v katastrálním operátu možno považovat za vzniklou zjevným omylem a jednoduše napravitelnou postupem katastrálního úřadu podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 135, a dále např. Barešová, E.; Baudyš, P. *Zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem : právní předpisy, komentář, judikatura*. 4. vyd. Praha : C.H.Beck, 2007, s. 273). Nutno podotknout, že oprava chyby je v posuzovaném případě požadována více než deset let poté, co byl proces obnovy katastru na daném území ukončen. Jen s uvedeným

prohlášením vlastníků dotčených nemovitostí lze proto uvažovat o naplnění pojmu „zjevný omyl“ k okamžiku provádění obnovy katastru. Toto prohlášení je proto zcela důvodně katastrální vyhláškou požadováno jako podklad pro provedení opravy geometrického a polohového určení nemovitosti. Tento podklad musí být předložen navrhovatelem k prokázání toho, že mezi vlastníky dotčených nemovitostí neexistuje spor o geometrické a polohové určení nemovitosti a přichází tak v úvahu naplnění pojmu „zjevný omyl“. Jedinou výjimkou při postupu dle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona by byla situace, kdy by k tvrzenému omylu došlo při vkládání původních výsledků zeměměřické činnosti do katastru nemovitostí, a byl by zde tudíž zjevný rozpor mezi těmito výsledky a aktuální evidencí. V tomto případě by bylo možné hovořit o omylu zjevném i bez prohlášení vlastníků dotčených pozemků; katastrální vyhláška proto pro provedení takové opravy zmíněné prohlášení nepožaduje. Tak tomu nicméně není v posuzovaném případě, kdy stěžovatelka zjevný omyl spatřuje již v nesprávném postupu při obnově katastru, určení bodů S-JTSK a v nesprávném výsledku tohoto postupu, tj. v nesprávném původním výsledku zeměměřické činnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. i) katastrální vyhlášky. Mezi účastníky řízení není sporné to, zda původní výsledek zeměměřické činnosti odpovídá údajům evidovaným v katastru nemovitostí, nýbrž to, zda je tento původní výsledek zeměměřické činnosti správný (resp. zjevně nesprávný).

Lze proto shrnout, že postup správního orgánu prvého stupně byl správný, pokud odůvodnil své rozhodnutí mimo jiné tím, že nebylo učiněno písemné prohlášení dle ust. § 52 odst. 3 písm. b) katastrální vyhlášky. Jelikož stěžovatelka toto prohlášení nepředložila, neprokázala existenci zjevného omylu při obnově katastru a tato překážka bránila katastrálnímu úřadu v provedení opravy tvrzené chyby v katastrálním operátu. Ke stejnému závěru dospěli žalovaný a následně krajský soud. Pokud z rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu vyplývá, že důvodem pro neprovedení opravy bylo i nepředložení výsledků zeměměřické činnosti, pak v tomto rozsahu jsou tato rozhodnutí vadná. To ovšem nemůže nic změnit na tom, že stěžovatelka se svým návrhem nemohla být úspěšná. Uvedená vada proto nemá vliv na zákonnost těchto rozhodnutí.

Ve světle výše uvedeného je zřejmé, že ostatní námitky stěžovatelky nemohou shora učiněný závěr zpochybňovat. I v případě, že by tvrzení Ing. B. u jednání před krajským soudem byla nepravdivá, krajský soud by prováděl další dokazování, a bylo by prokázáno, že původní výsledek zeměměřické činnosti (tj. výsledek obnovy katastru) skutečně nemá oporu v žádném z dokumentů, ve skutečném fyzickém vedení cesty, v předložených fotografiích a svědectvích starousedlíků, musel by být učiněn závěr, že rozhodnutí žalovaného je věcně správné. Za daného stavu je správný také závěr krajského soudu, že by bylo zcela nadbytečné provádět další dokazování zhlédnutím vojenské mapy z ústavu v Dobrušce (tedy podkladu pro původní výsledek zeměměřické činnosti), jak stěžovatelka žádala v řízení o žalobě. Stejně tak by bylo nadbytečné prokazovat či vyvracet, zda tvrzení Ing. B. byla skutečně nepravdivá. Nic z toho by totiž nemohlo vzhledem k absenci prohlášení vlastnice sousedního pozemku ve smyslu ust. § 52 odst. 3 písm. b) katastrální vyhlášky vést k závěru, že stěžovatelkou tvrzená chyba v katastrálním operátu byla způsobena zjevným omylem při obnově katastru. Jakkoliv mohla stěžovatelka prokázat, že došlo k pochybení při obnově katastru, bez uvedeného prohlášení vlastnice sousedního pozemku nebylo možné učinit závěr, že tato chyba naplnila neurčitý pojem „zjevný omyl“

ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, jak jej vykládá shora citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu.

Ani námitka stěžovatelky, že při samotné obnově katastru probíhající od roku 1988 do roku 1998 došlo k procesnímu pochybení, nemůže mít vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu i rozhodnutí správních orgánů. Obnova katastru je samostatný procesní postup správních orgánů a nápravy případných procesních pochybení v tomto postupu se nelze domáhat v soudním řízení směřujícím proti rozhodnutí správního orgánu vydaného v rámci zcela jiného správního řízení. Oprava chyb v katastrálním operátu může vést k nápravě jen některých pochybení, ke kterým došlo při obnově katastru. Především se musí jednat o chyby v samotném katastru nemovitostí (chyby v evidenci) způsobené zjevným omylem při obnově katastru, nikoliv případná dílčí pochybení v rámci procesu obnovy.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu